

Publicerad 2009-08-11 12:50 av Fenomena

en arnbok jag skrivit för länge sedan, men som jag hittade i datorn idag och nästan hade glömt bort. gillar den faktiskt själv, den är lite söt. och djup :)

Trädet vid elias fönster

Elias satt i fönstret som vanligt. Det var regnigt ute. Det var det alltid numera. Mamma sa att det var höst, men Elias tyckte mest allt bara var grått och blåsigt, tråkigt och ensamt. Han hade aldrig någonsin varit med om en så tråkig och LÅÅÅNG dag förr, men mamma sa att han borde leka något annat istället, så skulle det gå vidare. Det trodde inte Elias på alls.

Det finns ett träd utanför Elias hus. Det är så stort att det tar upp halva fönstret, och det skiftar i alla möjliga färger och former, med tusen och åter tusen löv på som bara faller och faller varje dag. Det är det enda som inte är grått och tråkigt, tycker Elias. Han hittade trädet för ett tag sen när dagis hade utflykt där, och Elias gick vilse och la sig under trädet tills pappa kom och hämtade honom. Elias hade varit för rädd för att se att han var hemma.

Varje dag tittar Elias på sitt träd. Han sitter i flera timmar, ritar och tittar och fantiserar om allt som kan finnas mellan bladen. Ibland flyger det förbi fåglar, och ibland flyger fåglarna rakt in i trädet utan att komma ut igen. Elia tror det finns fågelbon där, och han undrar hur dom ser ut. Fåglarna har nästan lika många olika färger som trädets löv har, och ibland när de sätter sig på ett löv av samma färg är de som om dom inte syns längre. Elias är säker på att dom leker kurragömma där. Det skulle han också vilja göra.

Hela hösten går, och flera månader av regn och en grå himmel tar plats hemma hos Elias. Det börjar bli kallare att sitta i fönstret, och mamma tycker egentligen Elias borde göra något annat, hon säger jämt att ”snart blir du förkyld Elias! ”. Men Elias får varm choklad av pappa, och raggsockor och mormor, så han klarar sig. Vad skulle han annars göra för något? Ibland sitter hans kompisar där också, och dom gör allt möjligt där i fönstret. Spelar fia med knuff, till exempel. Fast mest kollar dom på trädet och alla gamla tanter som fikar där under.

När november har kommit är det nästan helt tomt i trädet. Alla färgade löv och fåglar är borta, och kvar hänger bara några stycken envisa löv som inte släpper. Sakta, sakta faller de av och Elias väntar. Mamma säger att det snart är jul och det tycker Elias är ganska så kuligt, speciellt när han tänker på alla julklappar han kommer få, och allt gott godis mormor tar med sig från stan. Men vad händer med hans träd då, och alla fåglarna?

Han vill inte att trädet ska bli sådär tomt och tråkigt som resten av hösten, men han vill se löven när dom ramlar i alla fall. Bara för att det är kul. Han skriver upp på en lapp när dom dinglar ner till marken som små kaffefat, ifall att hans kompisar ska missa när det sista lövet faller och bli ledsna. En gång hade Ella missat när hennes favoritlöv föll, fast pappa gick ut och hämtade det åt henne. Nu föll ett grönt....hm, kvart över 3. Elias skriver. Det ser inte om som det står kvart över 3, men det gör ingenting. Elias vet.

En dag händer det. Det där som Elias väntat på en EVIGHET! Nu hänger det bara ett löv kvar på trädet, det

allra allra sista lövet. Det är knallrött, sådär rött som mammas läppstift brukar vara, och det är alldeles ovanligt till formen. Det ser nästan ut som ett hjärta, tycker Elias, om han vänder på huvudet upp och ner. Han måste fråga pappa , och pappa kollar också. Jo, det är sant. Det är ett uppochnerväntröttlövhjärta utanför Elias fönster.

En hel dag går utan att lövet faller. Och en hel vecka. Sedan två veckor. Elias börjar tappa tålamodet, och varje morgon när han vaknar är han säker på att trädet ska vara tomt. Men det blir aldrig tomt, bara fyllt av massa mjuk kramgo snö som Elias gör snöbollar av. Elias är rädd för att lövet ska frysa men det säger pappa att det inte gör. Men Elias vill helst att det ska falla i alla fall. Han har ju väntat så länge!

Nu är det jul hemma, det vet Elias för mamma låter honom inte sitta i fönstret länge. Nu ska det sitta ljusstakar och stjärnor där istället, och precis där Elias brukade sitta står nu julkrubban. Elias tycker det är helt okej att det lilla Jesus barnet har tagit hans plats i fönstret, han har alltid tyckt Jesus verkar snäll, och dessutom är han ju så liten där i krubban. Elias har dragit en stol till krubban, för där kan han se både trädet och Jesus barnet utan att behöva stå upp. Elias pratar mycket med Jesusbarnet, men Jesusbarnet säger just inte mycket till Elias. Men han är ju bara en bäbis, så Elias förstår honom.

På julafton vaknar Elias tidigast av alla och kan inte sova. Det är nog all pepparkaksdeg han åt igår, eller kanske alla paket som står vid granen, men sova kan han i alla fall inte. Elias väljer att sätta sig vid fönstret igen, för att bara titta på det underliga lövet. Se om det finns kvar idag eller inte. Elias har börjat tröttna lite på det där lövet nu. Han går tyst förbi mammas och pappas rum och tassar försiktigt i sina batman tofflor. Dom får inte vakna nu.

Inne i vardagsrummet lyser det redan, men Elias ser inte att lampan är tänd. Det är varmt, och Elias stannar så fort han kommit in i rummet. Där borta, vid fönstret, stod det någon. Inte mamma, och inte pappa. Och inte mormor heller för den delen. Det är en kille, tror Elias, en ängel kille med stora vingar. Det är han som lyser, och det är från honom allt det varma kommer.

Ängeln skrattar och Elias kan inte låta bli att skratta heller. Mycket skrattar dom. Dom skrattar så mycket att Elias måste sätta sig på golvet för att inte få ont i magen. Plötsligt blir ängeln tyst och går fram till Elias med öppna händer. Mitt i hans stora varma hand ligger lövet, det röda hjärtformade lövet som Elias väntat på i flera evigheter nu.

”Det här är till dig Elias” sa ängeln, med sammetslen änglaröst. ” Det skapades alldeles speciellt till dig och har bara väntat på att hamna på rätt plats hela hösten. Ta hand om det och glöm inte bort det, för Gud har gjort det bara till dig. När du ser det ska du komma ihåg hur mycket Gud älskar dig – lika stark som den här färgen är, så mycket älskar Gud dig.”

Ängeln tog lövet och blåste försiktigt på det, och plötsligt var det som om lövet lyste ännu mer. Han räckte Elias lövhjärtat och plötsligt var han bara borta, men det gjorde ingenting tyckte Elias. Ingenting alls. Elias

gick fram till krubban i fönstret och kollade ut på sitt träd. Nu var det helt tomt. Med försiktiga rörelser la Elias ner lövet bredvid Jesus barnets krubba, han tyckte att det passade ihop nu på något sätt. Han hoppades han och Jesus skulle bli bättre vänner nu, när han fått låna hans löv och allting.

Elias kände sig glad ända ner i tårna när han stod och tänkte på det ängeln sagt. Idag skulle det få bli en spännande julafton, det visste Elias.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fenomena med Poeter.se id #4269 innehar upphovsrätten